

LBRIS

We know
books

Dănuț Ungureanu, Marian Truță
Lupoaița

Copyright © 2025 Dănuț Ungureanu, Marian Truță
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2025 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS
Piața Presei Libere nr. 1
e-mail: redactia@crimescenepress.ro
tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43
www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS
Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

UNGUREANU, DĂNUȚ

**Lupoaița / Dănuț Ungureanu, Marian Truță. - București : Crime Scene
Press, 2025**

ISBN 978-630-6749-04-1

I. Truță, Marian

821.135.1

Ilustrație coperta 1: Bogdan Bratu, după o idee de Marian Truță
Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Bun de tipar: septembrie 2025
Tipărit în România

Carte apărută cu sprijinul Fundației „Premiile Flacăra”.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Dănuț Ungureanu, Marian Truță

Lupoaița

după o idee de Marian Truță

CRIME SCENE PRESS
2025

Cuprins

CRONOLOGIE	7
PALESTINA	11
AB INITIO	15
PARTEA ÎNTÂI	27
Capitolul I	27
Capitolul II	39
Capitolul III	55
Capitolul IV	67
Capitolul V	83
Capitolul VI	99
Capitolul VII	115
Capitolul VIII	133
NEXUS INTER PARTES	149
PARTEA A DOUA	153
Capitolul IX	153
Capitolul X	169
Capitolul XI	185
Capitolul XII	201
Capitolul XIII	217
Capitolul XIV	233
Capitolul XV	247
Capitolul XVI	263
EPILOGUS	283
ADDENDA	289

Palestina

N-avem prea mult timp, așa că plănuim ambuscada pe fugă. Zeloții fiind doar trei, o grupă mi-e de ajuns. Îi vreau vii, în fine, cât de cât, căci cu stârvurile nu prea am ce face. Dar interogați cu meșteșug, or să-i dea în vileag pe tovarășii lor, zurbagiii care ne fac zile fripte.

Tot ce urmează e floare la ureche.

Informatorul meu dă semnalul, soldații se pun pe treabă și-n câteva minute mi-i aruncă la picioare pe cei trei, legați fedeleș, niște inși oarecare, cu oasele un pic înmuiate de zelul legionarilor. În lumina Lunii, le văd limpede mutrele speriate.

– Aștia sunt?

– Da, mărite, îmi răspunde turnătorul, plecând privirea.

În clipa următoare, smulge sabia unui soldat și se repede spre mine, blestemându-mă. Pe deasupra, suntem împroșcați cu săgeți, iar una dintre ele mă lovește în genunchiul drept. Țip de durere ca un copil.

Un pic mai sus, mi-ar fi străpuns coapsa și aș fi sângerat rău, poate până la moarte. Un pic mai jos, ar fi nimerit în apărătoarea tibiei. Vârful s-a proptit însă în rotulă. Și, culmea, săgeata asta îmi scapă viața.

Pic în față, pe genunchiul sănătos, ceea ce-l surprinde pe trădătorul tuturor. Lovitura de sabie, care urma să mă descăpățâneze, se duce în gol, dezechilibrându-l. Îi spintec vintrele și-l lasă să

se zvârcolească în țărână. Soldații mă trag în spatele scuturilor, alcătuiind un cerc. Imediat, haimanalele ascunse printre salcâmi năvălesc peste noi, fluturându-și armele de strânsură. Sunt vreo douăzeci, poate mai mulți, dar meseriașii mei se descurcă mai ușor ca la instrucție.

Din primul val, se prăbușesc sângerând cinci zeloți. Șapte din al doilea. De-ar fi fost luptători adevărați, poate ne-ar fi dovedit în cele din urmă. Ei însă fug în dezordine, schelălăind. N-are niciun rost să-i urmărim.

Pe unul dintre răniți îl execut chiar eu, așa, olog cum sunt. N-au avut arme de soi, doar câteva săbii, cuțite de măcelari, seceri. Arcașii erau pesemne vânători.

Ne retragem spre fort cu viteza melcului, fiindcă soldații mă cară pe-o targă încropită din scuturi și sulite. Și asta e tot.

Mă rog, aproape tot.

– O să șchiopătezi până la moarte, îmi zice cu duioasă veselie chirurgul care mă oblojește. Obișnuiește-te cu gândul. Unii mai prostovani ca tine îți vor fi comandanți. Cuceririle tale amoroase, cele mai de soi, vor fi servitoare prin taverne, ori spălătorese. Din când în când, vei visa povestea asta și te vei trezi lac de sudoare. O să te-ntrebi tot restul vieții cum ar fi fost dacă săgeata ar fi trecut pe lângă piciorul tău. Și nici măcar nu i-ai vărsat mațele ticălosului care te-a aranjat.

Chirurgul ăsta face pe oracolul.

Da, visez din când în când povestea și mă trezesc lac de sudoare. Sau tresar rău, zbierând în somn, spre spaima, ori ciudă femeilor care-mi țin tovarășie în vreo noapte. Da, mă-ntreb mereu unde aș fi ajuns. Vreun general acoperit cu pulberea de aur a gloriei? Ori, mai știi, politicianul căutat de nobili Cetății pentru niște favoruri costisitoare? Putred de bogat, favoritul frumoaselor

din siajul împăraților, stăpân al palatelor și sutelor de sclavi care le întrețin strălucirea.

Toate astea după ce-am pornit la drum doar cu bucata de fier bătută pe nicovală de fierarul murdar până când s-a prefăcut într-un *gladius* ce mi-a fost încredințat pentru a tăia brațe și capete. Săbii am mânuit multe, multe am și frânt, dar cea mai de seamă, a sufletului, a rămas întreagă, ascuțindu-se tot mai tare, de la o bătălie la alta.

Viața aceea ar fi urmat dacă iscusinței care mi-a adus respectul camarazilor și mi-a făcut porecla cunoscută în mare parte a Imperiului i s-ar fi adăugat doar un dram de noroc. Doar o picătură, de-ajuns ca săgeata pornită din arcul unui neica nimeni să rateze genunchiul meu drept și să se piardă în lutul roșu al Palestinei...

Ab initio

Urmare a interesului stârnit de primele două volume din seria Gladius, Marian Truță și Dănuț Ungureanu, adică autorii, doresc să facă o serie de precizări:

1. Nu există o graniță precisă între ficțiune și realitate. Între noi fie vorba, nu există nici granițe difuze.

2. Anumite fapte s-au petrecut, altele au fost deduse, sau imaginate, iar unele n-au fost pomenite deloc.

3. Lucrurile au început prin vara lui 2018, când autorii și-au propus să parcurgă la pas o etapă a traseului Via Transilvanica. Aventura lor a demarat la Pensiunea Cesonia, din satul Ohaba Daniei, undeva, prin Țara Hațegului. Gazda, Cesonia Silvan, o văduvă la vreo cincizeci de ani, susținea, nici mai mult, nici mai puțin, că se trage direct din coloniștii romani. Mărturisirea, făcută într-o seară de august, a fost întărită de un certificat ADN din care autorii n-au priceput mare lucru. Ei au dat însă din cap, cu amabilă înțelegere.

Din documentul respectiv reieșea că originile doamnei se regăsesc undeva, prin Italia, în Lazio mai precis. Acolo, spunea dânsa, există un orașel numit Gaeta, unde a descoperit cele mai multe

potriveli, care ar putea să-i fie *neamuri*. Altminteri, mai avea *potriveli* și prin Constanța, dar și Argentina, ori Rusia.

La remarca lui Marian cum că, după Adam și Eva, toți suntem *neamuri*, Dănuț s-a simțit dator să-i facă un semn discret cu bocancul, în tibia piciorului stâng.

Altfel, gazda – o femeie agreabilă –, cunoștea bine ținutul.

– De la Ponor, urcați spre Ohaba Ponor și mai departe spre Fundătura Ponorului. Apoi se face Ponoriciul, dar de-acolo nu mai țineți traseul, ci ocoliți la stânga, spre Fundătura Ponoriciului, unde-i o peșteră, dar mai frumoasă e Cioclovina, mergeam, când eram copilă. E plin de ascunzișuri pe acolo...

Și tot așa.

4. Fiecare căra vreo douăzeci de kilograme. Chestii obișnuite prin sălbăticie: saci de dormit, schimburi, ghetete de rezervă, haniorace, pelerine de ploaie, un GPS, lanterne și baterii, bețe de trekking. Plus alte fleacuri, cum ar fi spray cu piper, fluier, petarde. Aveau și-un cort mititel, să fie acolo, pe care-l cărau cu rândul. Apoi busolă, binoclu și-un kit de supraviețuire, care s-a dovedit util.

A doua zi, de dimineață, pe traseu până la Fundătura Ponorului, s-au tot hârjoniți, ca la cinci ani. Poate că atât și aveau.

– Ocolim, cum a zis dama, pe la peșteri?

– Nici pomeneală.

– Ți-e că dăm de urși?

– Nu mi-e.

– Ba ți-e!

– Ba nu mi-e!

La borna HD 067, s-au holbat câteva minute spre Fundătura Ponoriciului. În apropiere, lătrau dulăii unei stâne.

– Abia e unșpe. Facem niște peșteri?

– Fie... Facem o peșteră. Dar nu mergem până la Cioclovina. Doar la Ponorici.

Au studiat harta și-au manevrat busola, rostind vorbe misterioase: *nordare*, *azimut*, *elevație*. Ai fi zis că explorează Pacificul, nu o grotă aflată la un kilometru și-un pic.

– O luăm pe lângă stână, traversăm valea și urcăm coasta. Asta-i tot.

Destinația zilei era vila „Popasul Dacilor”, unde ar fi trebuit să ajungă pe la cinci, înainte de căderea serii.

Au trecut pe lângă niște pietroaie străvechi, apoi au depășit stâna. Câinii i-au lătrat plictisiți. Un nene care moșmondea ceva pe acolo i-a privit de sub cușmă, dar fără să-i latre sau să le zică ceva. Oricum, stâna nu avea oi, ci găzduia, în afară de câini, doar un măgar apatic.

Apoi, cum se întâmplă la munte, ceva mai încolo, cerul a fost acoperit iute de nori negri, care au slobozit o ploaie mărunță, deasă, urmată de una semitropicală. Pentru ca totul să fie perfect, s-a pornit și-un vânt rece, aprig,

– Să urcăm spre pădure!

– Să ne-ntoarcem la stână!

Pădurea nu se zărea, stâna nici atât. De fapt, nu se mai vedea nimic, de la doi pași încolo. Au băjbăit minute bune prin vijelie, până ce-au nimerit într-o râpă străjuită de niște pomi care-i păcăleau cu un adăpost iluzoriu. Acolo și-au tras sufletul, sub pelerinele de ploaie.

– Peșteră ne-a trebuit!

– Ei, ce să spun... Dacă eram pe traseu, ședeam acum în hamace?

Au bombănit o vreme, iar ploaia și vântul s-au mai domolit. Doar negura persista cu încăpățănare.

– Să mergem!

– Încotro? Nu se vede nimic.

Pentru început, au ieșit din râpă.

– Cred că stâna e încolo.

– Ba mie mi se pare că-i invers.

– Urcăm spre coastă, până la pădure și ne orientăm acolo.

Atunci au auzit o talangă.

– E stâna! Dar parcă n-avea oi.

– O fi ciobanul cu turma.

– Ciobanii nu poartă tălângi și, oricum, nu bat coclaurile pe vremea asta.

– E talangă de berbec, berbecule. Adică s-ar putea să fie un om prin preajmă. Ăstora li se rupe de vreme, au cergile lor, de firmă, care-i apără de orice.

– Sau oile, care s-au adăpostit în pădure singure. Știu, pentru că am fost cioban într-o altă viață.

Au pornit după sunetul tălângii, care se-auzea când mai limpede, când mai înăbușit, ca și cum turma fantomă ar fi intrat uneori sub o învelitoare groasă de păslă.

Terenul se înălța și, în cele din urmă, au dat de marginea pădurii. Acum talanga suna altundeva, în stânga lor și la mare distanță.

– Pofim, am dat de pădure. Cum ne orientăm?

Valea era flancată de numeroși arbori, pe ambele margini.

– Pe care parte suntem?

– Asta da, întrebare...

5. Grota s-a ivit cam la o oră după ce intraseră în pădure, exasperați de negură și ploaia care se stârnise iar.

– Să ne oprim oleacă. E de-abia unu, avem timp.

– Zici că se-nserează.

– E pâcla asta afurisită.

În buza grotei n-au găsit urme de jivine, cum ar fi fost de așteptat, dar, pentru mai multă siguranță, au aruncat înăuntru o petardă. Din adânc, a răzbit doar ecoul pocniturii.

– Avem cazare!

Câteva minute mai târziu, cu pelerinele întinse pe pereți („la scurs”), înfolfiți în hanorace, au aprins spirtiera, folosind-o pentru a usca o mână de vreascuri adunate de la intrare. Dificila operațiune a stârnit o competiție de înjurături interesante, dar în cele din urmă flăcări timide au prins să pâlpâie, încurajate cu ghemo-toace de vată, spirt solid și mai multe file dintr-un caiet care ar fi trebuit să devină jurnalul expediției.

Focul chinuit a adus, desigur, fumul. Au îngrămădit de jur împrejur și lemne mai ude, să se usuce la rândul lor. Cine știe cât mai aveau de așteptat...

– Ai băgat de seamă? Fumul se duce în adâncul hrubei.

Și-au scărpinat cheliile, stimulând procesul gândirii.

– Ar putea fi o altă ieșire.

Au pornit, luminând cu lanternele. La câțiva metri mai încolo, cineva scrijelise pe perete, cu ruj de buze după toate aparențele, „GĂLU + BYA = LOVE”. Declarația era întărită de prezervativul zbârcit, de la picioarele lor.

Dar fumul continua să plutească spre fundul grotei, așa că au ignorat rămășițele aceluia amor săvârșit cine știe când în trecut, poate chiar în preistorie. N-au avansat mult. Tavanul se înălța un pic, iar pereții le blocau drumul. Capăt de linie.

– E o gaură acolo, sus, la doi metri și ceva. Vezi?

– Văd.

– Pe-acolo se duce fumul.

– Ai putea să scrii o carte. Peștera misterelor, Ali Baba, chestii de-astea.

– Ajută-mă un pic. Mă cațăr să văd ce-i acolo.

– Hornul sobei lui Zalmoxe, ce altceva?

După câteva icnete și opinteli, curiozitatea l-a îndemnat și pe al doilea temerar să încerce cățărarea. Dar punctele lui de sprijin nu erau cine știe ce și, brusc, peretele a căzut, într-o avalanșă de